

Główny Sąd Łowiecki

ul. Nowy Świat 35

00-029 Warszawa

Rep. GSŁ 13/24

O R Z E C Z E N I E

Główny Sąd Łowiecki w zwykłym składzie:

Przewodniczący: **SGSŁ Jakub Zieliński /ref./**

Członkowie: **SGSŁ Grzegorz Borkowski**
   SGSŁ Jerzy Solarski

Protokolant: **Sylwia Jackowska**

w obecności Z-cy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego PZŁ

Kol. Dominika Rzepeckiego

rozpoznał sprawę Kol. [...] na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego w [...] z dnia [...] sygn. akt OSŁ [...], mocą którego uznano obwinionego winnym, tego że:

do oceny prawidłowości odstrzału jeleni byków w sezonie łowieckim [...] przedstawił inny wieniec niż wieniec byka pozyskanego w dniu [...]r. w obwodzie łowieckim nr [...], którego dzierżawcą jest K.Ł [...];

tj. popełnienie przewinienia łowieckiego z art. 42d ustawy z dnia 13 października 1995 roku Prawo łowieckie w związku z § 29 Statutu PZŁ

i za to wymierzono mu karę dyscyplinarną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy zawieszenia w prawach członka PZŁ;

oraz zobowiązano do zwrotu kosztów w kwocie 39,20 zł

na podstawie § 58 ust. 1 Regulaminu sądów łowieckich i rzeczników dyscyplinarnych w PZŁ

o r z e k ł:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża obwinionego

/-/ Jakub Zieliński
/-/ Grzegorz Borkowski
/-/ Jerzy Solarski

Uzasadnienie

Orzeczeniem z [...] r. Okręgowy Sąd Łowiecki w [...] (sygn. akt OSŁ [...]) uznał kol. [...] za winnego tego, że do oceny prawidłowości odstrzału jeleni byków w sezonie łowieckim [...] przedstawił inny wieniec, niż wieniec byka pozyskanego [...] r. w obwodzie łowieckim nr [...], którego dzierżawcą jest Koło Łowieckie [...], to jest czynu z art. 42 d ustawy z 13 października 1995 r. Prawo łowieckie, w zw. z § 29 Statutu PZŁ i za to przewinienie łowieckie, na podstawie art. 35 c ust. 2 pkt. 2 ustawy Prawo łowieckie wymierzył mu dyscyplinarną karę zasadniczą 1 roku i 6 miesięcy zawieszenia w prawach członka PZŁ.

Odwołanie od tego orzeczenia wniósł obrońca obwinionego [...], zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 35s ust 2 p.1. przez wybiórczą i dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a mianowicie:

a) dokonanie dowolnej oceny wyjaśnień obwinionego [...] i uznanie ich za niewiarygodne, gdy tymczasem obwiniony konsekwentnie i spójnie wskazywał, iż w dniu [...] r. pozyskał wieniec dziesiątaka, a przedstawiona przez niego wersja wydarzeń koreluje z depozycjami bezpośrednich świadków zdarzenia [...] oraz [...];

b) dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka [...] i uznanie ich za wiarygodne, gdy tymczasem był on skonfliktowany z obwinionym, a jego depozycje stoją w sprzeczności z wersją zdarzeń przedstawioną przez obwinionego oraz świadków [...] oraz [...].

c) dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka [...] i uznanie ich za niewiarygodne, gdy tymczasem był on bezpośrednim świadkiem zdarzeń z dnia [...] r., a jego zeznania korelują z wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami świadka [...];

d) dokonanie dowolnej oceny zeznań świadka [...] i uznanie ich za niewiarygodne, gdy tymczasem był on bezpośrednim świadkiem zdarzeń z dnia [...] r., a jego zeznania korelują z wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami świadka [...];

e) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadka [...], z których jednoznacznie wynika, że na dzień zdarzenia pozostawali oni w konflikcie, co prowadzi do przekonania o braku wiarygodności [...], a tym samym poddaje w wątpliwość, czy obwiniony dopuścił się zarzuczonego czynu;

f) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających ze zdjęcia dłoni [...] okazanego przez obwinionego, wyjaśnień obwinionego oraz depozycji świadka [...], z których wynika, iż przed zdarzeniem z dnia [...] r. świadek [...] uszkodził

prawą rękę podczas pracy przy tokarce, a tym samym wbrew zeznaniom świadka [...] dłoń trzymająca wieniec na zrobionym przez niego zdjęciu nie może należeć do [...];

g) pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadka [...], który od początku wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego konsekwentnie wskazywał, iż dłoń trzymająca wieniec na zrobionym przez niego zdjęciu należy do świadka [...];

h) dokonanie istotnych w sprawie ustaleń dotyczących pozyskania przez obwinionego wienca w dniu [...] r. wyłącznie w oparciu o zeznania świadka [...] oraz zrobione przez niego zdjęcie, błędnie uznanych za w pełni wiarygodne, mimo iż pozostawały one w sprzeczności z treścią konsekwentnych i spójnych wyjaśnień obwinionego, a także zeznań świadków [...] oraz [...] przy jednoczesnym pominięciu, iż obwiniony oraz świadek [...] pozostawali w konflikcie.

2. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 366 §1 k.p.k. w zw. z art. 35s ust 2 p.l. polegający na niewyjaśnieniu na rozprawie wszystkich istotnych okoliczności sprawy w taki sposób, aby można było uznać, że wina obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu jest bezsporna.

3. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez:

a) przyjęcie, iż zdjęcie zrobione przez [...] (k.3) przedstawia wieniec byka, którego w dniu [...] pozyskał [...], podczas gdy przedmiotowe zdjęcie jest nieweryfikowalne, albowiem przedstawia jedynie wieniec oraz fragment ręki, która go trzyma, co nie pozwala na identyfikację osoby, która go pozyskała oraz osoby trzymającej wieniec, ani identyfikacji miejsca, w którym zostało wykonane zdjęcie;

b) przyjęcie, iż brak jest podstaw do uznania, iż [...] złośliwie pomawiał obwinionego [...], podczas gdy obwiniony od początku wskazywał, iż pomiędzy nim, a [...] istnieje konflikt, co potwierdził również [...];

c) przyjęcie, iż [...] dopuścił się popełnienia zarzuconego mu czynu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zakresie jest niejednorodny i budzi uzasadnione wątpliwości, albowiem jedynym dowodem w przedmiocie tego czynu były zeznania [...], który pozostawał w konflikcie z obwinionym.

Z ostrożności procesowej autor odwołania zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec obwinionego [...] kary w postaci kary dyscyplinarnej zawieszenia w prawach członka Polskiego Związku Łowieckiego na okres 1 roku oraz 6 miesięcy, podczas gdy okoliczności sprawy, jak i postawa oraz warunki osobiste obwinionego nie przemawiały za orzeczeniem wobec niego tak surowej kary.

W konsekwencji odwołujący się wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenie i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie na wypadek nie podzielenia przez Sąd zarzutów sformułowanych w pkt. 1-3 odwołania wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie obwinionemu kary nagany.

Jednocześnie na podstawie § 57 ust. 3 i 4 Regulaminu obrońca wniósł o ponowne dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: [...] i [...].

Główny Sąd Łowiecki zważył co następuje:

Odwołanie okazało się niezasadne. Niezasadne okazały się zarzuty naruszenia przepisów postępowania. W szczególności Sąd I instancji dokonał kompleksowej oceny materiału dowodowego a przedstawione w uzasadnieniu wnioski są przekonujące. W zakresie rzekomego konfliktu obwinionego ze świadkiem [...] zauważyć należy, że nie pojawił się żaden logiczny powód powstania takiego konfliktu. Tak błaży powód jak rzekomy wynik głosowania nad absolutorium, może być przyczynkiem do powstania (lub ich wynikiem) różnicy zdań, stanowisk co do kwestii istotnych dla koła łowieckiego, ale nie do powstania konfliktu, który miałby skutkować kierowaniem nieprawdziwych zawiadomień o popełnieniu przewinień łowieckich. Osoby będące członkami zarządu koła łowieckiego mają organizacyjny obowiązek informować rzecznika dyscyplinarnego o potencjalnych przewinieniach łowieckich członków koła. Realizacja tego obowiązku nie może być utożsamiana z wciąganiem obwinionego w konflikt. Najistotniejszą kwestią, którą autor odwołania pomija, jest fakt, że w sprawie dowód bezpośredni w postaci relacji z przebiegu zdarzenia przedstawionej przez kol. [...] znalazł potwierdzenie w dowodzie pośrednim w postaci fotografii przedstawiającej pozyskanego jelenia byka, na którym to zdjęciu widać cechy szczególne obwodu, pozwalające na identyfikację miejsca wykonania fotografii. Ponadto data wykonana zdjęcia została zweryfikowana przez Sąd I instancji.

Kolejnym dowodem potwierdzającym wiarygodność zeznań świadka [...] są zeznania świadka [...]. Świadek zrelacjonował przebieg posiedzenia Zarządu Koła [...], na którym wysłuchano kol. [...]. W czasie tego posiedzenia obwiniony stwierdził, że być może pomylił wieniec jeleni przedstawione na wycenie. To oświadczenie obwinionego koreluje z odpisem protokołu posiedzenia Zarządu (k.6) i z zeznaniami świadka [...]. Powyższe wskazuje, że obwiniony do momentu uzyskania informacji o skierowaniu sprawy do rzecznika dyscyplinarnego lawirował i nie zaprzeczał w sposób kategoryczny, że w istocie przedstawił Komisji wieniec innego byka.

Niewiarygodna jest wersja obwinionego oraz świadków [...] i [...] w zakresie rzekomej kontuzji ręki świadka [...] i opatrunku na jego dłoni. Zauważyć należy, że w czasie ww. posiedzenia Zarządu Koła [...] kol. [...] wskazał w sposób kategoryczny, że w jego telefonie znajduje się wykonane w czasie zdarzenia zdjęcie byka czternastaka. Obwiniony temu nie zaprzeczył, ponadto – co zasługuje na podkreślenie – nie poinformował, że posiada fotografię jelenia byka dziesiątaka, którego rzekomo miał pozyskać. Wersja taka pojawiła się dopiero w czasie postępowania dyscyplinarnego. Świadczy to jednoznacznie, że obwiniony próbował “dostosować” swoje wyjaśnienia do przeprowadzanych dowodów, próbując je w ten sposób zdyskredytować. W tym kontekście w ten sam sposób należy ocenić wniosek o sprostowanie protokołu posiedzenia Zarządu (k.15). Przebieg posiedzenia został potwierdzony przez świadka [...], co zostało zupełnie pominięte przez autora odwołania.

Reasumując Główny Sąd Łowiecki uznał za niezasadne zarzuty przedstawione w pkt. 1 lit. a-h odwołania.

Dokonana zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena dowodów przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, pozwala na stwierdzenie, że nie pojawiły się wątpliwości co do sprawstwa obwinionego. Wszystkie istotne okoliczności zostały przeanalizowane i wyjaśnione. Tym samym niezasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania przedstawiony w pkt. 2 odwołania. Konsekwencją powyższego musi być stwierdzenie, że Sąd I instancji nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Przy przedstawionej przez Sąd I instancji ocenie dowodów, ustalony stan faktyczny był jedyną logiczną wersją przebiegu zdarzeń. Tym samym również zarzuty przedstawione w pkt. 3 lit. a-c okazały się niezasadne.

Główny Sąd Łowiecki nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadków [...] i [...]. Zgodnie z § 57 ust. 3 Regulaminu Sądów Łowieckich i Rzeczników Dyscyplinarnych w Polskim Związku Łowieckim (Uchwała NRL nr 52/2014) w wyjątkowych wypadkach, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, może przeprowadzić dowód bezpośrednio na rozprawie, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest konieczne przeprowadzenie przewodu na nowo w całości lub znacznej części. Główny Sąd Łowiecki nie znalazł żadnego powodu aby uzupełniająco przesłuchać ww. świadków. Na marginesie należy zauważyć, że obrońca nie wskazał w odwołaniu jakie okoliczności świadkowie mieliby dodatkowo podać, a które byłyby istotne dla postępowania.

Postępowanie dotyczące oceny prawidłowości odstrzału samców jelenia europejskiego zostało uregulowane w art. 42d i art. 42da ustawy Prawo łowieckie. Za odstrzał nieprawidłowy przewidziane zostały sankcje o charakterze administracyjnym, wymienione w art. 42 da ww.

Ustawy. Sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie wymyka się jednak spod kontroli komisji ds. oceny prawidłowości odstrzału. Przepis art. 42d i art. 42da ww. ustawy nie przewiduje bowiem sankcji administracyjnej za wprowadzenie komisji w błąd co do autentyczności trofeum jelenia pozyskanego na podstawie upoważnienia do odstrzału. Główny Sąd Łowiecki uznał zatem – podobnie jak to uczynił Sąd I instancji, że zachowanie obwinionego stanowi przewinienie łowieckie wskazane w art. 35b ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo łowieckie.

Czyn obwinionego cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Przede wszystkim pozostaje w opozycji do podstawowego zadania polskiego łowiectwa – dbałości o polską przyrodę, w tym w szczególności o jak najlepszy stan populacji poszczególnych gatunków. Po to właśnie prowadzona jest od lat selekcja osobnicza, której podstawowym założeniem jest pozyskiwanie tych osobników samców zwierzyny płowej, które nie wykazują oczekiwanych cech. W populacji mają być pozostawiane osobniki najsilniejsze, które powinny być reproduktorami, dającymi szansę na zachowanie całej populacji na odpowiednio wysokim poziomie. Na myśliwych ciąży odpowiedzialność za to że podejmowane przez nich nieodwracalne decyzje oddania strzału, będą kierowane pobudkami zasługującymi na aprobatę, a nie żądzą pozyskania trofeum. Postępowanie obwinionego jest tym bardziej naganne a stopień winy wysoki, że – jak wynika z jego wyjaśnień- pozyskał on dużą liczbę jeleni byków, znacznie przewyższającą przypadającą na statystycznego myśliwego. Mimo to zdecydował się oddać strzał do byka zapewne przyszłościowego a potem wprowadzić w błąd Komisję ds. Oceny prawidłowości odstrzału. Dopóki będą myśliwi, dla których trofeum jest ważniejsze niż dobrostan zwierzyny, doputy działania innych myśliwych na tym polu będą nieskuteczne lub mniej skuteczne.

Reasumując w świetle wskazanych powyżej okoliczności wymierzona obwinionemu kara nie nosi znamion rażącej surowości.

Mając powyższe na uwadze Główny Sąd Łowiecki zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Kosztami postępowania za postępowanie odwoławcze obciążono obwinionego.

/-/ Jakub Zieliński
/-/ Grzegorz Borkowski
/-/ Jerzy Solarski